

*Er was eens een mens die zijn best deed maar faalde
als god.*

Hester Knibbe

PSALM VOOR AFVALLIGEN

Schrikbarende G., die men vereert als oud zeer
en die met hoofdletter moet en zal omdat
religie zelfs onze spelling commandeert,
waarom behoud ik van U alleen een initiaal
als van een boef in de krant? Ik heb U verguisd,
geblasfemeerd, alleen maar voor de fun, nadat
mijn eerste knapenzaad werd afgevoerd
met sop en schuim uit mijn zaterdagse kuip

terwijl mijn moeder in haar keuken ondanks uientranen
kommerloos een schlager van Udo Jürgens zong
en mijn hijgen, één hoog, gepaard ging met kippenvel:
o, al die bange opwinding om wat voor het eerst!
Heer van vlieg en pier, van valk en mol, wolf en lam,
schiep U misschien niet te veel balts? En was U kip of ei?
Van dwaze zenuwachtigheid verlangt mijn zuurstofarme ziel
naar edelweiss. Per slot heb ik U meer uitgevonden dan gevonden:

om in mijzelf een vod te kunnen proppen, mijn ergste lekken
te dichten, zodat alvast toch iets van me zou resten
zodra het vat geopend werd. Ik krijste, jaren voor ik
schrijven kon, al marsepein en fopspeen bijeen. En altijd meer
en meer. Die kleine, tere mens van U wordt later een predator.
Nooit noemde ik U Heilig, Onfeilbaar, Oppermachtig.
U kreeg, hoewel eindeloos getraind, ondanks Uw trucs,

niet eens mijn wielergod zegevierend over de streep.
Een uk was ik, met lego in de weer, nog onbekend
met kut of kont, opkijkend naar een knie, lang
voor ik overwoog Uw hemelrijk te annexeren.
Nee, Bibberbevorderende, pas later wou ik mijzelf behelpen
op Uw wijze, met al Uw flaters, nobele intenties
– wij, grote uitvinders, kleine jongens onder elkaar.
Uw gebreken wou ik na-apen, perfect, in het kwadraat.

En was Uw beste daad geen ideale misdaad?
Hoe vaak had ik een broertje aan U dood omdat U
overall en ik slechts nergens was en U, verdomde Weetal,
bij verstoppertje altijd de beste schuilplaats vond
en ik de kans niet kreeg om net als U onzichtbaar
te zijn, niet eens middels gebed of kettters gekwek.
Uw ghostwriters waren, toegegeven, zeker beter dan
ik, met luie stilte wachtend op het juiste woord.

En hoeveel adressen had U, Bevoorrechte, niet? In hemel,
op straat, overal. Zelfs tussen plaveien, op bouwval, vaalt
kon U gedijen, de aarde kussen met Bach of gregoriaans,
dat soms ook bloeden laat. Ach, hoe de ergste pijn ons toch nog
zingen doet! Bejubelde G., U die, zegt men, verlangt dat ieder
in Uw vreze leeft en daar vervolgens ook crepeert, zelfs ik die U
naar eigen beeld heb opgekalefaterd. Het is een zomeravond
op een fraai terras, iets hedendaagser dan de hof van Eden.

Vrouwen in jasmijnparfum, valse wimpers, moordlustige stiletto's
en een glimlach van gebleekte tanden. Wij zitten samen
in café De Zwanenzang op de remake van de oerknal te wachten.
De zon dreigt onder, maar aarzelt nog alsof de aarde
moe en doelloos is. Niet het galmen van psalmen
horen wij, maar het knisperen van onze trappisten.
U en ook ikzelf, al flink op weg naar ouderdom, geloven
plots rotsvast in klein: herderstasje, madelief, boterbloem.

'Niemand van ons is beter dan de ander,' zeg ik U,
'en daarom zal ik U van nu af aan ook tutoyeren.
Zo vaak wil taal oneindig meer dan wij omdat zij,
zoveel machtiger, naar sprakeloosheid snakt.'
'Ik heb een vrouw gekend,' vervolgt ik, 'een babysit
die op je paste, koekjes van Betterfood sopte in je melk,
luiers verschoonde, later bananen meegaf voor op school.
Zij was het die, bij een gekneusde knie, je tranen depte.

Maar was je haar daar dankbaar voor? Jamais!
Je noemde haar Marie terwijl zij echt je mama was.
Je hield haar later voor je meid en kende geen respect
omdat je dacht op eigen kracht te zijn ontstaan of altijd
had bestaan. Maar sta mij toe dat ik, op dit terras, je
hiermee confronteer: wie van ons beiden was het eerst?
Was jij het die mij schiep of omgekeerd? En wie
van ons bleef voor de nacht het bangst?

Luuk Gruwez